

Forhold til den gamle Bedstefader, som allerede Forvalteren paa Kærsholm i sin Tid havde omtalt for ham. Den Gamle boede ganske rigtig under kummerlige Forhold et Sted paa Fyen, og naar Sønnen havde lukket sit Hus for ham, var Grunden den, at han engang som en allerede ældre Mand havde forsyndet sig mod det sjette Bud og faaet et Barn med sin Tjenestepige. Pastor Blomberg, der viste saa stor Fordragelighed i alle religiøse Spørgsmaal, forstod til Gengæld ikke Spøg, naar det galdt Moralen. I Lighed med adskillige af sine Kaldsbrødre tog han i det hele paa Sædernes Omraade Oprejsning for, hvad Kirken i den senere Tid nødtvungent havde maattet ofre til Fornuften. Tilmed havde Per en lille Mistanke om, at Svigerfaderen i Grunden var ganske glad ved at have faaet dette Paaskud til at holde sig den besværlige, nu næsten blinde Olding fra Livet. Der havde nok aldrig bestaaet noget særlig hjerteligt Forhold mellem Fader og Søn, og Offervilligheden hos Pastor Blomberg var overhovedet ikke stor. Mens han selv førte stort Hus og gentagne Gange temmelig ugenert havde krævet Menighedens Paaskønnelse bevidnet med klingende Mønt, var han meget paaholdende, hvor det galdt en Haandsrækning til andre. Mere end een Gang havde Per haft Lejlighed til at høre, hvorledes han affandt sig med Fattigfolk, der søgte til ham om Hjælp, ved Løfte om at „indeslutte dem varmt i sine Bønner.“

Med alt dette tvivlede han dog ikke et Øjeblik om Oprigtigheden af sin Svigerfaders Religiositet. Men det var ham netop det mislige ved Sagen og det, der endelig bestemte hans Forhold til Troen, at denne, hvor den ikke som hos de i egenlig Forstand „Hellige“ helt udblæste det naturlige Menneske,